Anul XIV. No. 2451 ♦♦ 6 PAGINI 2 LEI Marți 29 Iunie 1937

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE:
Pe un an ... LEI 700
Pe șase luni ... „ 350
usti tuțiuni, Cluburi și Proprietari ... „ 2000
Un număr vechiu ... „ 4

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 3. — BUCUREȘTI
Directori-Fondatori E. EMILIAN și E. MUNTEANU — Director: AL. MUNTEANU — Prim redactor N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF
TELEFON Direcția 3.26.60, Administra ia 3.26.6, Redacția și provincia 3.26.69.

România a terminat la egalitate cu Suedia 2-2 (1-2)

Căpitanii celor două echipe

ASPECTE

In fața unei perspective de a asista la un match al României, nu există obstacole. Nici o intemperie nu poate să rețină pe spectatorul român.

Și dacă eri au fost câteva locuri goale la peluză, să știți că ele au rămas vacante din cauză că titularii lor au fost răpuși de insolație.

Dar bine că veni vorba de căldură. A fost o rușine ceeace s'a petrecut eri pe stadionul A. N. E. F. Soarele-și făcea de cap pe tot terenul, razele dogoreau de parcă porniseră să ne fiarbă creerii, nicăeri nici un pic de umbră. Bietul spectator se prăjea ca într'un cuptor.

Dar dece-i zic oare «bietul» spectator? Dimineața am auzit în tramvai următorul dialog:

— Ce faci azi, că-i tare cald.

— M'aș duce la Strand, dar nu pot din cauza... matchului.

Cauze mari, efecte mari.

Vasăzică cei ce au fost eri încinși de căldură nu au dreptul să se plângă.

Zeul focului — al cărui nume îmi scapă — a făcut ca matchul România B să se dispute într'o indiferență totală. Indiferență care s'a transformat în revoltă în momentul când «cadeții» noștri au sucombat neputincioși. Nici nu sunt de condamnat. Nu s'au schimbat decât vreo 40 de jucători în cursul celor 90 de minute.

— Dar cum să câștigăm — se indignează un spectator — când alde Cosma se trezește vedetă!

In momentul când muream de căldură, matchul s'a terminat, căci altfel muream și de plictiseală.

— Bine frate, ăsta-i match de deschidere? se supără un gazetar.

— Asta-i adevăratul match de deschidere — îl lămurește un alt confrate, fiindcă ne... deschide pofta de puțin football veritabil.

Urmează o mică pauză în care timp căldura se mai potolește puțin. Dela 44 de grade, termometrul a scăzut la 43 și jumătate. Oricum, e ceva.

In fine, iată-i și pe suedezi. Un monom de lămâi pe câte două picioare solide. După ei, ai noștri, în tricouri roșii.

Retrasă într'un colț, Greta Garbo e palidă ca în Dama cu camelii. Noroc că'n jurul ei e o galerie de suedezi, cari îi dau curaj.

Apare și d. Langenus. Lung, deșirat și în acelaș costum de anul trecut. In special pantalonii, parcă nu i-a mai scos de-atunci.

Lângă consulul Suediei, oficialii noștri l-au plasat — probabil ca un omagiu pentru suedezi dela care ne-au venit chibriturile — pe Teodoru Chibrit.

Canicula s'a mai temperat. Probabil că zeul focului — de astă dată îmi reamintesc perfect, Hefaistos — e și el amator de football, căci după ce ne-a băgat în... răcori, ne-a gratificat cu puțină răcoare.

D. Langenus a dat semnalul atacului.

Românii au pornit spre poarta lui Sjöberg — ah! Sjöberg, cine mi-ai fost! — cu mult antren. Ai noștri joacă degajat și se degajază net impresia că le vom întoarce suedezilor scorul de 7—1 cu care și-au permis să ne bată la ei acasă.

Dar abia după vreo 20—25 de minute Baratki a deschis scorul. A fost într'adevăr o... deschidere aplaudată.

Suedezii însă nu se lasă bătuți cu una cu două. Un cap de suedez ne-a tăiat răsuflarea pe capete: a egalat.

Nenorocirea cea mare vine însă ceva mai târziu, când suedezii conduc cu 2—1.

(Continuare în pag. II-a)

Numai match nul!

Un match nul în condițiuni penibile dacă ținem seama de faptul precis că în fața unui adversar pe care l'am dominat 80 de minute, obținem un draw abia în ultimele secunde ale jocului...

Interesant că rezultatul care nu corespunde prea mult așteptărilor, nu comportă totuși nici un repros la adresa echipei României. Unsprezecele nostru a jucat mai bine ca împotriva belgienilor, a egalat aproape jocul făcut contra Cehoslovaciei și n'a putut obține decât un match nul.

Ce se poate reproșa unei echipe naționale, care independent de unele greșeli individuale, luptă cu un elan pe care nu l'am mai văzut la reprezentativa României? Sunt însă elemente în football împotriva cărora nu poți lupta. Unul din aceste elemente a avut la suedezi cel mai mare coeficient și anume: portarul norocos. E greu să faci o teorie pe înțelesul tuturor, deaceea ce reprezintă în mod exact norocul unui portar. In football răstoarnă valori, nivelează clase și transformă așii în neputincioși.. E poate sportul în care vorba: «decât un car de minte mai bine un dram de noroc»... primește cele mai strălucite pledoarii...

Nu vrem să trecem pe acest plan toată explicația matchului. Ar însemna că ocolim unele adevăruri. Se vor spune pe larg în cronica matchului și le vom trata în câteva reportagii viitoare.

România nu și-a putut lua revanșa asupra Suediei, cu toate că echipa noastră ar fi meritat copios acest lucru...

Nu putem încheia această mică observație fără să reamintim cele scrise în ziua matchului. Toate anticipațiile noastre au fost confirmate, iar învățămintele acestor confirmări vor forma subiectul unor articole viitoare...

Trecând peste amănuntele jocului de eri trebue să adresăm echipei noastre un bravo meritat, îl adresam chiar dacă nu se producea egalarea din ultimele minute...

Echipa și-a făcut datoria, e mult...

LIS.

Deși am dominat cu autoritate timp de 70 de minute, n'am putut recolta victoria pe care o meritam din plin

Nouă ne-a lipsit un creer dirguitor, iar suedezii au avut noroc mult și portar bun

Matchul cu Suedia, deși programat târziu în vară, a adus totuși pe stadionul Principele Carol între 25—30.000 de spectatori, destul de pasionați pentru a asigura echipei noastre o atmosferă favorabilă.

Poate că acelaș număr de spectatori din altă țară, ar fi făcut o galerie mai bună, mai utilă echipei susținute. Dar publicul nostru abia învață să încurajeze. Sau dacă o face, păstrează multe reticențe. Stați, să nu se supere adversarul și să se desmintă proverbiala ospitalitate a românului...

In acest sens, ce lecție ne-au dat cei câțiva suedezi adunați într'un colț al tribunei, cari în ciuda millor de spectatori români, au găsit totuși și momentul și posibilitatea de a face auzită încurajarea lor — desigur, foarte reconfortantă pentru cei unsprezece purtători ai tricoului galben.

Altfel, publicul nostru ne prilejuește cu fiecare match nou, constatarea îmbucurătoare că învață footballul, că îl înțelege.

Eri, de pildă, oricare spectator neofit ar fi tunat și fulgerat în momentul când a simțit acel gol în inimă ce-l provoacă oricăruia un punct marcat de adversar.

Publicul nostru a rămas înțelept pe scaun și nu și-a revărsat necazul — ar fi făcut cu un an, doi, în urmă, — pe spinarea jucătorilor, de vreme ce jucătorii își făceau cu prisosință datoria.

Fără îndoială că rezultatul l-a indispus. Prin paralelismul cu rezultatul reușit Miercuri de polonezi, indiscutabil că noi ne-am situat pe o treaptă mai jos. (Poate că această situație de inferioritate față de polonezi ne va folosi în matchul de Dumineca viitoare...)

Iarăși, față de înfrângerea pe care am suferit-o la Stockholm din partea echipei Suedeze, acest 2—2 este departe de a satisface dorul nostru legitim de revanșă. Incă nu ne-am luat revanșa — deși am fi meritat-o și am fi putut-o lua.

Din aceste două puncte de vedere, rezultatul de eri nu este, dar, de natură a ne fi mulțumit.

Publicul nostru a ținut însă seama de un fapt: că echipa noastră a jucat bine, mai bine decât o văzuse ultima oară, când câștigase și că rezultatul se datorește unui nefericit concurs de împrejurări, care în football se numește GHINION.

Ghinion

Ghinion! Mare ghinion!... Un ghinion feroce!... Aceasta a fost concluzia pe care am desprins-o de pe toate buzele.

Evident, nu vom nega acest fapt. Echipa noastră a fost, adesea, nenorocoasă. A avut situații atât de bune cari n'au fost fructificate absolut din cauza nenorocului. Amintim două shoturi ale lui Baratki, unul în prima și celălalt în repriza secundă; apoi un shot formidabil al lui Bodola — scăpat singur spre poartă — shot care a întâlnit o mână întâmplător întinsă a portarului advers; și, în fine, o lovitură cu capul lui Dobai — după pauză — care la oricare portar ar fi fost goal. Apărătorul buturilor suedeze a fost însă prezent și la această minge.

Așadar, câteva situații cari, pot fi socotite în împrejurări normale, goaluri. Ceeace, după acest raționament, încă ne-ar fi adus un avantaj de câteva puncte. Aceste situații au fost ratate într'adevăr din cauza nenorocului și publicul, care și-a dat seama, nu a cârtit. Rezultatul — egalarea aceia nu prea măgulitoare din ultimul minut — l-a bucurat. S'au aruncat pălăriile în aer și am înregistrat scene de entuziasm în tribune, ca și pe gazon, unde unii jucători s'au și îmbrățișat.

Da, când un match actualmente pierdut se transformă când nu mai sunt speranțe, într'unul egal, satisfacția e liberă să se manifeste și astfel — prin îmbrățișări.

Rezultatul nu ne satisface totuși

Pe noi însă, observatori mai reci, rezultatul nu ne poate satisface. Noi putem pretinde azi că România trebuia să învingă. Nu pentru Suedia a cedat și Poloniei. Suntem dintre aceia cari respingem calculele atât de șubrede și de înșelătoare ale hârtiei și ale comparațiilor de rezultate. Nici un moment nu am crezut că România este destinată a priori să câștige jocul cu Suedia, numai pentrucă patru zile înainte această echipă a Suediei a cedat Poloniei cu 3:1. Și pe Polonia o considerăm cel puțin egala noastră (tare ne e teamă că ne supraevaluăm în comparațiile cu Polonia și că Dumineca viitoare, la Lodz, vom avea o decepție mare..).

Altul este argumentul pentru care rezultatul nu ne satisace: așa cum s'au desfășurat forțele pe teren, chipa României a marcat o indiscutabilă superioritate. Cine este obișnuit cu indicațiile, foarte prețioase, ale statisticelor, să judece: echipa noastră a beneficiat de 12 cornere, față de unul singur reușit de suedezi! Trebuia deci, sub raportul dominării teritoriale, să câștigăm.

Am fost net superiori și n'am câștigat. Nu e deci, un rezultat prost?...

Să fim înțeleși. Rezultatul, acest 2:2 cu echipa Suediei, nu e slab, nici de natură a ne discredita, ci dimpotrivă, valoros. Nu multe sunt țările cari au în palmarsul lor performanțe egale.

Aceasta este însă numai o palidă mângâere, cu atât mai mult trebue să ne arătăm mâhniți că nu am putut câștiga un match ușor de câștigat, cu cât adversarul este atât de bine cotat, încât o victorie asupra lui aduce multă lumină asupra celui care a realizat-o.

Am fost lipsiți de un creer dirigutor

Dar nu s'a exagerat oare când s'a atribuit ghinionului, NUMAI GHINIONULUI, faptul că echipa noastră n'a fost în stare 70 de minute cât a jucat la o poartă, să marcheze goalul egalizator? Ghinion să fi fost numai?...

Vedeți, aici nu vom mai fi de acord cu multă lume. Ghinion a fost odată, ghinion a fost a doua, a treia, a patra oară... dar mai târziu? Dar mereu?...

Portarul suedez a apărat, într'adevăr, dumnezeește. A făcut mai mult decât omenește e posibil. Dar nu i se putea marca?...

Iată, atâtea întrebări la cari răspunsul va fi mereu negativ.

Hotărât ghinionul trebuia înfrânt. Mai precis, nu ghinionul, ci lipsa de strategie a echipei noastre, LIPSA UNUI CREER LIMPEDE — fie el și al unui om de pe tușe — care să vadă că așa cum ataca înaintarea noastră nu va putea marca și că va avea mereu... ghinion.

In adevăr, faptul că echipa noastră nu a reușit să străpungă apărarea suedezilor se datorește mai ales zăpăcelii care a dominat în echipă și care, a condus, invariabil, la acelaș rezultat.

Dela început înaintarea noastră s'a lăsat prinsă într'un capac, formată din fundașii și halfii adverși. Baratki cu mijlocașul centru advers la un sfert de metru de el, Dobai și Moldoveanu cu mijlocașii de marginе și cu fundașii respectivi în spinare.

Mai liberi erau doar interii, cari cu sistemul în dublu v. al jocului nostru, stăteau mult în urmă. Fiecare atac pornea fie dela halfii noștri — care au fost tot timpul în ofensivă — fie dela interi, — cari se avântau frumos, înaintau, foarte rar șarjați de interii adverși și căutau să passeze. Dar... Cui? Dar Baratki și aripele erau regulat acoperite. De câte ori li se passa, nu erau găsiți liberi. Covaci și Bodola, ca și Vintilă și Rofinski au încercat toate genurile de passe posibile: aripei respective și interului respectiv, aripei opuse și interesului opus, pe jos, pe sus... cu acelaș rezultat: apărarea adversă nu putea fi surprinsă în dificultate.

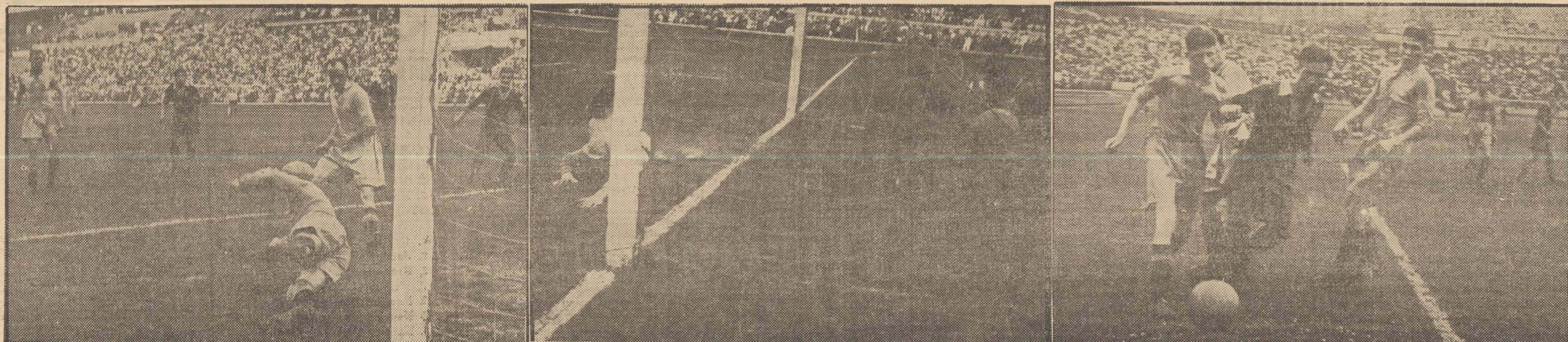
Și atunci, în neputință de cauză, mijlocașii, toți trei mijlocașii, au început să tragă la goal. Dela 20, dela 30, dela 40 m. Și, firește, cu rezultate ridicole.

Este singura schimbare de tactică pe care a încercat-o echipa României. Când a văzut că prin passe nu poate fi spart barajul apărării adverse, a încercat prin shoturi de la distanță...

Or, nimic mai eronat ca tactică, împotriva unui adversar care știe să se apere cu strășnicia suedezilor și care beneficiază de un portar cum nu am mai văzut la la București.

Cum spuneam mai sus, o minte limpede indica singurul joc care putea obliga pe suedezi să desfacă barajul din fața porții, era concentrarea tri-

(Continuare în pag. III-a)

Trei faze cari au procurat tot atâtea emoții. Dela stânga spre dreapta: Minunatul portar suedez prinde sub privirile lui Juhasz; Primul goal al României; Bodola încolțit de trei suedezi